

Хай серце крається, хай збільшується рана,
Затроєна розпукою зневіри...
Душа моя, в сумну жалобу вбрана,
Я певен: діжде свого свята — рана, [9]
Зневаживши дрібні людські кумири.

Вона квилить собі, підтята на хвилину,
Та минув час — встає свідомість владно;
Я певен нині, що всі муки скину,
Що збережу завзяття до загину...
О доле, доле! Де ти ділась зрадно?

[9] — Рана — ранку, світанку.